

Ungir egyptar bresta saman og báðir politistarnir leypa av vogni okkara og leggja upp í. Hermann letur ikki biða á sær, men er skjótur at fara upp í alla hesa stóru mannamúgvu, sum tann forvitni eygleiðarin hann er.

Her hendi so mangt, sum verður ov drúgt at siga frá nú, men eg haldi, at eisini henda hendingin lýsir enn ein part av tí so fjølbroytta persóninum, ið Hermann var. Ongantið bangin fyrri at taka av eini avbjóðing — og kundi hon vera eitt journalistiskt scoop, so ongantið betur.

Hermann virkaði eisini mesta partin av lívi sínum sum journalistur. Vit minnst hann m.a. frá útvarpinum og frá Myndablaðnum. Sum John Sigurd so væl lýsti Hermann nú um dagarnar, so var hann maðurin, ið fann uppá, men sum ikki altíð hevði bindindi til at halda leingi á í tí sama. Á ferð okkara í Egyptalandi var Hermann tó bara hin fæddi journalisturin, kanska tí at her alla tíðina hendi okkurt nýtt og spennandi. Hermann hevði evni og gávur at leita fram eina góða søgu. Við sínum opna lyndi og góða mussaskóði kundi hann koma í samband við hvønn tað skuldi vera uttan nakað hóvasták. Har var bara fast, tá Hermann fann eitt «offur» til eina góða søgu. Ein hending úr Cairo lýsir hetta sereyðkenni hansara so væl.

Vit vitjaðu ta stóru og glæsiligu Muhammed Ali moskéina. Óvanliga heitt var henda dagin, so Hermann var farin eitt sindur undan okkum at finna okkurt leskandi. Bráðliga kemur hann stóreypanði aftur og biður meg koma alt fyrri eitt.

— Ferðin er bjargað, vit hava fingið bestu søguna við heim, sigur Hermann og peikar avgjörður yvir á ein heldur breiðvaksnan og fryntligan egyptara.

Hatta er eingin minni enn mentamálaráðharrin í Egyptalandi, og hann vil fegin tosa við okkum, sigur Hermann, meðan hann krutlar okkurt niður á ein sigarettapakka. Hetta eru «stikkorð» til spurningar til mentamálaráðharran. Og tað liggur ræðið fyrri hjá Hermann. Málkenur sum hann er, improviserar hann nakrar spurningar og søgan er í «kassanum». Næst-

an barnsligt kæti var á Hermann aftaná hesa sjáldsomu hending. Jú, hann hevði so sannliga rættiligt blaðmannablað í æðrunum.

Men Hermann var so ikki bara hann, sum tók til sín av upplivingum. Hann var so sannliga eisini tann, ið gav øðrum burtur av sínum mongu gávum.

Minnist serliga seinasta kvøldið umborð á Nilbátinum. Har var ymsiskt undirhald. Hermann settist sjálvboðin við klaverið og eftir lítli løtu vóru tey meira enn 100 ferðafólkini fullkomiliga ovfarin av spæli og sangi hansara.

Rundan um Hermann vóru týskarar, fransar, skotar, amerikanarar, italiumenn, danir, eysturrikarar o.o. Til samans vóru ikki færri enn 11 ymsar tjóðir umboðaðar her umborð og Hermann gjørdi tað, sum fáur hevði kunnað gjørt honum eftir. Eitt lag fyrri og annað eftir spældi og sang hann — til hann hevði spælt og sungið á øllum hesum mongu tungumálunum.

Ja, eisini her — so langt heimanífrá — kundi Hermann gera seg galdandi við sínum lætta spæli og serstaka góða máli.

Men hóast tú mangan upplivdi Hermann sum káta entertaineran, undirhaldaran, skemtaran og frásøgumannin, so var hann kortini eisini eitt sera álvarsamt og djúpthugsandi menniskja, sum legði sær í geyma alt tað hann sá og hoyrði. Hann hevði stór-

an áhuga fyrri skaldskapi, fyrri søgu og mentan, men ikki minst fyrri gerandisdegnum hjá tí vanligu fólkinum, manninum á gøtuni. Og júst hesi eyðkenni hansara komu so væl til sjóndar á ferð okkara í Egyptalandi. Í hesum landi við síni stórmætu søguligu fortíð og ríku mentan øðrumegin og so sínum livandi fólkalívi hinumegin fekk Hermann nakað av sínum innasta tørvi nektaðan.

Minnist hvussu tað hugtók hann at siggja, at mitt í hesi islamisku oasu fanst og treivst ein hin elsta kristna samkoman í heiminum — koptararnir — í besta blóma.

Hetta at religónir og

fólk á henda hátt kundu liva lið um lið gjørdi stórt inntrykk á Hermann. Toleransu skirdi Hermann nevniliga sum ein av okkara størstu menniskjansligu eginleikum.

Fólk, ið vóru órættvist viðfarin, áttu eisini ein góðan vin í Hermann. Minnst hvussu hann alla tíðina á ferðini í Egyptalandi tosaði um nubiararnar, hetta so prúða og svarta fólk, ið gjøgnum ártúsund hefur tænt skiftandi faraoum, og sum nú hefur fingið ta syrgilugu lagnu at vera víst úr heimplássum sínum við gróðrarríku Nilána og út til fátakslig oyðmarkarøki — fyrri harvið at geva pláss fyrri nýggju

tøknifrøðini — Aswan-byrgingini.

Hermann skuldi hitta nubiararnar — fyrri einhvønn pris. Hetta hevði hann sett sær fyrri. Og tá vit komu til Aswan og ferðalagið skuldi vitja grótbrotini hjá gomlu egyptarunum, segði hann stutt og greitt, at hann sælaði sær til eina nubiska landsbygd uttanfyri býin. Og so bleiv.

Tá vit høvdu koyrt í hýruvogni í fleiri timar, komu vit til eina av teimum nýggju niðursetubýgdunum hjá tvingilsflutta nubiarunum, hesum fyrr so stolta og vakra fólk. Tað, sum kom burtúr teirri vitjanini, kann ikki lýsast í stuttum her, man skal eg bert siga, at Hermann fekk almiklan tokka til hetta fólk.

Hermann kundi vera ógvuliga ótolin og rastleysur. Honum dámdi best at vera millum onnur fólk. Ikki gekk altíð, sum hann vildi. Minnst so væl hending úr Suðuregyptalandi, har Hermann varð noyddur til at lata sær ótolni og rastleysheit lynda.

Vit høvdu júst vitjað risastóru standmyndina av Ramses 2 í Abu Simbel nærhendis markinum til Sudan. Tað var henda standmyndin og aðrar við, sum ST var við til at figgja flyting av orsakað av nýggju Aswan-byrgingini, ið gjørdi, at stórt landaøki varð lagt undir vatn.

Afturkomnir til Aswan skuldu vit alt fyrri eitt fara víðari við flogfari til Cairo, har vit dagin eftir skuldu vitja

pyramidurnar.

Tað var ómetaliga heitt og trongligt á flogvøllinum henda seinna partin. Hermann var ótolin. Vildi sleppa aftur til Cairo, har hitin ikki var so nógvur. Hann troðkar seg framat diskunum og sigur frá, at har skulu liggja tvær bilettir til okkum báðar. Eg, sum standi nakað frá, hoyri nú miklan orðadyst millum Hermann og bilettadamuna, og tað er ikki sort sum Hermann veipar við ørmunum og roynir at fáa hana at skilja støðuna, vit eru í.

— Ongar bilettir?, sigur Hermann spyrjandi og sigur, at vit mugu og skulu til Cairo, tí vit hava bert ein dag eftir í landinum, og okkum tørvar enn at vitja pyramidurnar. Hermann leggur pressukort á diskun. Einku hjálpir — jú — vit skulu fáa eina bilett, so má annar okkara biða til kvøldið eftir. Sveittin rennur nú niður eftir andliti hansara og Hermann er eina løtu orkymlaður. Hann veit, hvussu ótolin og rastleysur hann sjálvur er, og hann orkar ikki longur henda nógvu hitan. Men hann veit eisini, at eg eri upptøkumaðurin.

Og tekur hann so ta tungu avgerð, at eg skal fara til Cairo og hann verða verandi í Aswan.

— Eingin Egyptalandsfilmur uttan pyramidur... kemur frá honum, og hann leggur mær nú eina við at fara til Cairo beinanvegin. — Eg skal royna at klára meg, hóast tú veit, at eg eri ótolin, sigur Hermann og vit skiljast.

... og vit komu heim aftur til Føroya í øllum góðum. Pyramidumyndirnar høvdu vit eisini fingið.

Hermann er nú farin og letur eftir seg eitt stórt tómrúm. Eftir hann liva tó minnini um eitt heitt og kensluríkt og skapandi menniskja. Hvil í friði min góði vinur.

Jan

